

A Gyermekfilharmónia újsága, Szentegyháza egyetlen lapja volt 2006-ig. 1992. tavaszán indult azzal a szándékkal, hogy a település kulturális-információs kiadványa legyen. 1998-ig havilapként, most már csak negyedévenként jelenik meg. 2007 májusában megjelent az utolsó lapszámunk, azóta a honlapunk közli a Filharmónia legfrissebb híreit.

Az eddig megjelent lapszámaink témái:

- A Filharmónia hírei, beszámolói, gyermekek cikkei

- Néprajzi cikkek, ismertetőik

- Helység történeti írások, visszaemlékezések

- Könyvismertetőik, riportok

- Rövid hírek, logikai feladványok, viccek

Szerkesztik: Haáz Sándor, Demeter Ibolya, Elekes István, Szabó Enikő

Nyomda: Rotaprint, Elecomp Szentegyháza

Terjesztése: egyházon, iskolán keresztül, jelképes ár-adomány ellenében

Nyomdaköltség: alapítványi kasszából, pályázati úton

Az alábbiakban néhány Hírlapunk anyagát olvashatják:

2006 - Októberi lapszám:

TURNÉLELTÁR

Készült a Gyermekfilharmónia 2006-os nyári hangversenykörútja utáni napokban

Állomások: Nagyszalonta - Gyula - Szarvas - Kapuvár - Hegykő - Bécs - Sopron - Bükfürdő - Vasvár - Pécs - Fadd - Szekszárd - Hódmezővásárhely

Időszak: 2006.augusztus 16-29.

Létszám: 151 - ebből: - kísérőtanár: 3+3

- szülő: 3

- gépkocsivezető: 3

- karnagy: 1

- fúvós: 14

- vonós: 25

- ütős: 2

- kórus: 95(+3)

- műszak: 2

Meglátogatott - fürdőhelyek: 5

- várak: 2

- templomok: 9

- múzeumok: 5

Közös bál: 4

Megtett út - buszonként: 2.650 km

KIÉRTÉKELÉS

Hangversenyek minősítése: - kitűnő: 6

- közepes: 3

- elégséges: 2

Gyermekek minősítése a hangversenykörút folyamán:

- kitűnő: 120

- közepes: 7

- hitvány: 9

A turné folyamán kiemelkedő, élményszerű volt:

- fagyizás Szalontán

- gyulai tortavár

- városnézés kisvonattal Gyulán

- szarvasi fedett uszoda

- nyitott koporsó a Széchenyi mauzóleumban

- a csiripelő ember Bécsben
- Szokolay-köszöntő Sopronban
- a hegykői bográcsos bál
- Színes csúszda Bükfürdőn
- Rántotta Mákfán
- Szülinap Jákon
- pécsi lovaglás és íjászat
- a birjáni ebéd
- a faddi díszlakoma
- a szellős koncert Szekszárdon
- énekóra a román határig
- SZERENCSES HAZAÉRKEZÉS

Sötét históriák:

- rókarekord

- bohócos öltözékek Szalontán

- túltelefonálás Gyulán

- illetlen illározás

- két személyre vár mindenki

- felelés Kapuváron

- pódiumomlás 20-án este

- elveszett útleveél Bécsben

- lázas, rekedt társaság

- Pécs: kosz, rendetlenség utánunk...

- szúnyoginvázió Faddon

A hangversenykörút osztályzata: - zene: 9,75

- kórus: 9,60

- sofőrök: 10

- kísérők: 10

- plakátok: 10

- naplók: 9,50

- magaviselet: 9,80

MEDIA GENERALĀ: 9,81 (FB)

Aláírás:

Szerintem...

Nekem Pécs és Kapuvár tetszett a legjobban. Kapuváron a vendégfogadók határtalan szeretete és kedvessége, Pécsen pedig maga a város: a sétálóutcák, a Nagy Lajos Gimnázium. Nagyon tetszett Gyula, Bécs, a gyulai strand, a kedves emberek. Nagy meglepetés volt számomra, hogy a gyulai szállásunk olyan utcában volt, aminek román volt a neve.

Rossz élményem is volt: mikor Kapuváron leesett a negyedik sor (de hál' Istennek ez sem rossz). TG

ÜNNEPLÉS TOBORZÓVAL

„Őszbe csavarodott a természet feje” – mondja a költő, s ha már eljön az ősz, magával hozza az emlékezés, a megemlékezés idejét. Október 6. közeledtén, néhány év során kialakult szép rend szerint nemzeti gyász-napunk, az aradi tizenhármak gyászünnepe kapcsán emlékezünk a magyar szabadságharc mártírjaira, ugyanakkor tisztelettel adózunk ezeréves történelmünk minden hőse emlékének.

A megemlékező ünnepség helyszíne jelzés-értékkel bír: a háborús emlékoszlop előtt zajló tisztelgés Szentegyházasfalu háborús hősi halottainak is szól. Emlékezünk azokra a férfiakra, akik fegyverbe szólíttatván, életükkel fizettek a hazáért, a nemzetért.

Összetett és meglehetősen bonyolult jelenség egy nemzet összetartozása. Egyszerű és áttekinthető dolog egy nemzet összetartozása. Mi az a bonthatatlan szövődék, mi az az oldhatatlan erő, amely egybeölel bennünket, akik egyedekként annyifélek vagyunk? Mi az a kohéziós erő, mi az a kötőanyag, amely - „még ha a forgandó kerekű történelemben” ma „csak” a magasban teljes haza - mégis, mint erős kötőanyag összecementezi, együtt tartja az együvé tartozókat? Persze, tudom, az elmúlt napok - hetek - hónapok bizonyos politikai - közéleti történései mást mondanak, de én nem azokról szólok, akik ezt a kiábrándító, hogy ne mondjam, undorító „kivir-kavart” keltik. Azokat nem sorolom a valóban összetartók közé, belőlük kiporlott - ha volt egyáltalán! - ama bizonyos kötőanyag.

Akikről én most beszélek, mások. Ők azok, akik cselekvően élik meg azt, amit én belső honfoglalásnak neveznék. A belső honfoglalás tulajdonképpen feladat, azt kell hogy jelentse: ismerjük meg a múltunkat, hogy ismerhessük magunkat, s lélekben is otthon legyünk a honban.

Mi már annyi megszülető és biztató reményünkben megcsalattunk, a politikai időjárás talajmenti fegy-hullámai, a mesterségesen keltett, sokszor kisszerű viharok annyiszor rázúdultak életünkre. Kibírtuk, és bírunk kell mindazt, amit számunkra tartogat az idő. Kibírjuk, mert tudjuk Illyés Gyula szavainak igazságát, miszerint „A legnagyobb bátorság a remény”.

Ebben a mostani ünnepben, mint minden közösségi ünnepünkben, a múltra, a tegnapi emlékezve őrizzük a mában magunkat. A közösségépítés nemes és kitartó szándékát látom én abban, ahogyan a szentegyházasfalvi hagyományőrző huszáregylet tagjai részt vállalnak az utóbbi években ezeknek a közösségi ünnepeknek a megszervezésében és megtartásában. A közösségépítés feladatát kereszthalála előtt Jézus a tanítványokra, apostolaira bízta, de ez nekünk, hétköznapi embereknek is feladatul adatott.

Idén különleges a szentegyházi huszáregylet ünneplése, olyan értelemben, hogy - tudatosan kerülve a happening, a performance divatos kifejezéseket, ezért keresem a magyar nevének - dramatikus játékkal mintegy megélik, átélik, eljátsszák azt a toborzó körutat, amilyen lehetett (vagy hogy valaki történelmi szőrszálահogításba ne kezdjen) lehetett volna 1849 dicsőséges tavaszi hadjáratkor egy ilyen toborzó körút és csapatmozgás, amikor Windischgrätz herceg vezette császári sereg ellenforradalmi támadása rázúdul a magyarságra, és erre

ellentámadással kellett válaszolni, mert ahogyan a méltatlanul elfeledett Vetter Antal honvéd altábornagy, a vezérkar főnöke fogalmaz: „Tőlünk remél mindent az elnyomott emberiség. Győzedelmünkkel lehullnak az önkény jármái mindenütt, mindörökre.” Történelmi közhely, hogy az önkény jármái akkor, mint ahogyan a nemzet történelmében máskor is (I. Rákóczi, I. '56) erősebbnek bizonyultak.

A múlt megbecsülése nélkül nincs jövő - ez a gondolat, ez a cáfolhatatlan igazság teszi egyértelművé, hogy ünneplő megemlékezéseink, annak mostani formája, amellyel a huszárok a neves és névtelen hősök előtt tisztelegnek, nem öncélú múltba révedés. Az ünnepnek az ad értelmet, hogy szívben és lélekben erősek legyünk általa. Amikor fejet hajtunk azok előtt, akik a szabadságot legfőbb, az életüknél feljebbvaló értéként tisztelték, mi is ehhez az értékrendhez igazítjuk magunkat. Van, akikre felnézünk, amire büszkén emlékezünk. Azt gondolom, ez a fajta önbecsülésünk jogos. Ha megtart valami egyént, kis- és nagy közösséget, ez a megtartó erő. Mi ebben a mi dolgunk? A választ a Szentírás szavaiból veszem: „Csak vigyázz magadra és őrizd jól a te lelkedet, hogy el ne felejtkezzél azokról, amelyeket láttak a te szemeid és hogy el ne távozzanak a te szívedből teljes életedben, hanem ismertesd meg azokat a te fiaiddal és fiaidnak fiaival” (Mózes V 4-9)

Az értékőrzésnek ezt a belülről fakadó feladatát teljesíti 2006. október 6. közeledtén is a szentegyházásfalvi hagyományőrző huszáregylet és a vele ünneplő közösség.

Nagy Eszter

HADITERV:

Október 5. - csütörtök

- készülődés, vendégfogadás

Október 6. - péntek

- ünnepi szentmise, koszorúzás
- díszebéd a kultúrotthonban
- lovasbemutató
- hangverseny

Október 7. - szombat - csapatmozgás, verbuválás Homoród völgyében (kb. 80 lovas, 18 szekeres vonulása, úthossz 50 km)

- 8 órakor indulás - Lövete - Homoródalmás - Szentmárton - Ilona völgye - Homoród
- Fáklyás hazajövetel - Kápolnás, Szentegyházásfalu

Október 8. - vasárnap

- íjász-lovasbemutató
- főzőverseny
- ágyúkezelés, célbalövés

Csütörtökön, október 5-én fogadjuk és szállásoljuk a külföldi- és belföldi vendégeket. Meghívottaink lehetőségeik szerint hozzanak lovat, esetleg lószerszámot, korabeli fegyvereket és egyéb kellékeket magukkal. (elképzelhető, hogy bérelhetünk lovakat is, de nyereg és kantár nélkül)

Október 6-án a megemlékezési ceremónia a templomtéren lesz mise után, a déli órákban, díszöltözetben, lovak nélkül. Részt vesznek a Mártonffi Iskola tanulói is. Koszorúzás után a Fúvós Zenekar indulóira levonulunk a „huszártanyára”. Az avató ünnepséget követően közös ebédet biztosítunk a meghívóval rendelkező személyek, csoportok számára. Ebéd után harczászati bemutatót tart Pámer László és csapata Pécs városából.

Az esti hangversenyt a Gyermekfilharmónia mutatja be közösen a helybéli hagyományőrző huszárok dalosaival a Gábor Áron Műv. Házban. Műsoron '48-as dalok.

A 7-i (szombat) vonuláson részt vesz kb. 80 lovashusár, 2 kecske és 18 szekényi meghívott (szentegyházásfalvi rezesbanda, vöröskeresztes- és más ellátást biztosító lányok, ifjak, meghívott vendégek). Szekerenként 10 fő. A vonuláson résztvevő személyeknek korabelihez hasonló öltözékben kell megjelenniük.

A kb. 220 fő délebedjét bográcsból oldjuk meg a homoródszentmártoni réten, szentmártoni segítséggel. Katonarukkolás, verbuválás zajlik Lövétén, Almáson és Szentmártonban. A Duna TV stábja is elkísér bennünket egy kisebb szekéren. Szentmártonból rossz idő esetén autóbusszal szállítjuk haza az ázalék szekerezőket. Csorgó esős napon a körút csak Kápolnásfalut érinti. Ez esetben a Szentmártonban megkészített bográcsgulyást Szentegyházásfaluban esszük meg. Ebéd után bajvívás, korabeli sportok kapnak helyet az iskolai tornacsarnokban. Közös vacsorára a Balázs Gabi vendéglőben kerül sor az esti órákban.

A vasárnapi főzőverseny, íjász- és lovasbemutató a szelterszi gatter mögötti réten tartatik. Célba lőni nemcsak íjjal, hanem légpuskákkal is próbálhatnak a versenyzők. Közös bográcsolás is helyet kap: a Vadász Egyesület, Tanács, Tűzoltók, Huszárok és Kókilik valamint a külhoniak készítenek nagyobb mennyiségű étket. A husárkitűzővel rendelkező meghívottak részesülnek elsősorban e javakból, aztán mások. A kíváncsiskodókat busz szállítja le a helyszínre.

Este búcsúvacsora a Múzeum Szállóban.

Előzmények:

- Magyarországon minden év tavaszán megszervezik a Hagyományőrző Huszárok történelmi játékeit. Ez a Tavaszi Hadjárat.

- 2006. márciusában huszártalálkozó volt a sümegi várban, melyen jelen voltak a szentegyházi huszárcsapat képviselői is. Ugron G. unszolására a Gyerekfili megpályázott egy székelyföldi

összejövétel anyagi fedezetéhez szükséges összeget.

- Július végén a pályázott összeg felét megnyertük.

- Az Őszi Hadjárat szervezését megkezdte a Huszáregylet és a Gyermekfilharmónia vezetősége.

Következmény:

- Évente Szentegyházán Őszi Hadjáratot szervezünk.

- Hibáinkból tanulunk, haditerveinken csiszolunk.

- Szentegyháza lesz Erdély leghíresebb huszárközpontja.

HS

Az tizenhárom aradi vértanú

Jaj de szépen süt az őszi nap sugara, az aradi nagy börtönnek ajtajára.

Szánja Isten ezt a tizenhárom vértanút, ki a magyar szabadságért meghalni kész volt.

Elítélték sorba mind a tizenhármát, szóttak-fontak a nyakokba ezer vádat,

Elnevezték felségsértő pártütőknek, hogy a magyar szabadságért kardot köttek.

Uram, ki az ítélet az akasztófa, mintha mindig útonálló lettünk volna,

Mintha méltók sem lennének egy jó lövésre, mi egy férfit vagy katonát megilletne.

Megrendül a börtönajtó vasas zárja: Gyertek elő hű magyarok a halálra!

Gyertek elé, búcsúzzatok el egymástól, úgy térjete s úgy menjete másvilágra.

Ki is jöttek sorba mind a tizenhárman, elbúcsúztak ők egymástól bánatosan:

Gyerünk pajtás az Istenhez fel az égbe, hadd fordítsa szemét rá a magyar népre.

Jaj de boldog, kit elsőnek neveznek ki, ki a halált legelsőnek megöleli,

De baj annak kit végsőnek hátrahagytak, hogy pajtási szenvedését végiglátja.

Damjanichot hagyták végső vértanúnak, mert ő mindig legelől járt a csatában,

Kegyetlenül haragszik rá minden német, számtalanszor földig verte őkelméket.

Fellépek az akasztófa lépcsőjére, megöleli, megcsókolja keservében:

Isten hozott szabadságom keresztfája, rajtad halok meg hazámért nemsokára!

Fireg-forog hóhér már a kötelével, számolni egy nagy magyarnak életével,

Damjanich így sóhajt fel nagy nyugalomban: Vigyázz, hóhér, fel ne borzold a szakállam.

A németek buta képpel bámulának, Damjanich jó éjszakát köszön világnak.

Aradi vár, aradi vár, halál völgye, az aradi vértanúknak temetője.

Viruljanak sírjaikon friss virágok, felejthetetlen legyen az ők halálok!

Prímásképző és tánc tábor

Palacsinta, pánkó, szökjél bolond csángó!

Ez a tánckiáltás akár jelmondata is lehetne a szeptemberi tánc táborunknak. Ugyanis csángó táncokat és muzsikát tanultunk hat napon át. Szokássá vált, hogy szeptember első hétfőjén Szentegyházasfaluban Prímásképző és Tánc tábor szervez a Gyermekfilharmónia a Tanulók Háza munkaközösségével karöltve.

Idén 70 résztvevőnk volt, 8-16 éves gyermekek, javarészüket Szentegyházasfaluból (36), Szentkeresztbányáról (14), és Kápolnásfaluból (6). Fenyéd, Máréfalva, Zetelaka, Udvarhely is küldött résztvevőket (14).

A prímások oktatója régi ismerősünk: Sinkó András hegedűtanár a marosvásárhelyi Művészeti Iskolától. Moldován Emese táncoktató szintén Marosvásárhelyről érkezett. A tábor utolsó napján Mihály Palival és István Ildikóval a felcsíki táncrendet ismételtük át. A szatmári táncok ismétlésére Murányi Sándort vártuk, de néhai kollégánknál gyermek született, így nem vállalhatta a betanítást.

A vendégek és a távolabb lakó helybeliek a Múzeum Szállóban aludtak, közösen étkeztünk. Oktatás: 9,30 - 13,30 és 15 - 18,30 óra között zajlott a zeneteremben és a Népház nagytermében.

Estéknként társasjátékok, közös filmvetítések és tánc ház töltötte ki a gyermekek szabadidejét.

A remek hangulat a Duna TV-seket is idevonzotta. Az adás idejét honlapunkban jelezzük.

A Tánc és prímásképző táboron az oktatás, étkezés és szállás teljesen ingyenes volt a gyermekeknek. A költségeket a Gyermekfilharmónia a nyári vendégfogadás bevételeiből, valamint az IKA és ISM pályázatokról fedezte.

HS

Lérem-lérem utolérem... moldvai dallamokat tanultunk, illetve táncoltunk. Tanáraink Marosvásárhelyről: Sinkó András (hegedű) és Moldován Emese (tánc) voltak.

Esténként vacsorák után DVD-nézés, kártyázás, malmozás és sakkozás volt.

Szombat este volt a nagy bál és köszöntöttük Ambrus Mónit (tánc) és Both Hajnit (pikoló).

Felvettük CD-re a most tanult moldvai dallamokat illetve a Sófalván tanult Küküllő-menti dallamokat.

A tábor alatt volt ötödik házassági évfordulójuk a sepsiszentgyörgyi hangszerkészítő Mihály Pali bácsinak és feleségének. Szegény Pali bácsi fejszével levágta a bal kezéről a nagy ujját. Visszavarrták neki, de az ujja már nem a régi.

A házassági évfordulójuknak alkalmával pezsgőt kortyolgatva mondta nekem: „Atika, ha szeretsz hegedülni, akkor soha az életben fejszét a kezébe ne vedd!”

Ez a tábor a negyedik volt és ez volt az a tábor, mikor minden gyermek az első szóra mozdult és élvezte ezt a rövid, de izgalmas és különlegesen jó tábort.

György Attila

A tábor elején a tanár úr bemutatta a tánctanárunkat, Emesét és barátnőjét, Magdit. Majd a zenészeknek az ők tanárukat, András bácsit.

A vendéggyerekek és a tanárok a Múzeum Szállóban aludtak, de azért a nagyfalusiakból is maradhettek ott néhányan, akik messze laktak. Így Péter Csilla, Molnár Ildikó, Simó Andrea, Rain Tünde és én is ott aludtunk az 1-es szobában. Este villanyoltás után mindig beszélgettünk egy kicsit, aztán mindenki bemászott, felmászott ágyába és egy nagyot aludtunk.

Napi programunk reggel 9 órakor kezdődött, reggelivel, majd 10 órától tánc és énektanulás indult. 2 órától ebéd és 4 órától újabb tanulás és játék. Szerintem az egész azért volt annyira izgalmas és szórakoztató, mert Emese is nagyon fiatal volt és nagyon összeszoktunk, együtt tudtunk gondolkozni, dolgozni, na meg mi is majdnem egy korosztály voltunk. Így nagyon ment a munka. Moldvai táncokat tanultunk és gyönyörű népdalokat. Az én kedvencem a csángó kesergő, a kedvenc táncaim meg a sárba studentilor, a kecskés és a hoina.

A legjobb, legizgalmasabb pillanatok este a vacsoránál voltak, amikor ki-ki elmesélte napi legérdekesebb élményeit, a kártya-és sakk-partik és a táncházak.

Amikor éneket tanultunk, vagy játszottunk mindig körbe raktuk a székeket. Ebbe a körbe a legkisebb, Jenőke volt rendszeresen a legutolsó és mindig egy nagy székkal próbált beférkőzni a körbe. Ezt mindig megmosolyogtuk.

Utolsó, szombat este tábortűz volt a napközínél. A tábortüzet Lőrincz Robiék rakták, jó nagyra. Elénekeltek mindenki kedvenc énekét, majd megtartottuk az utolsó kártya- és malom-partikat, és lefeküdtünk utoljára az ágyacskánkba.

Reggel elbúcsúztunk a vendégektől és mindenki, kicsit szomorúan, de sok kedves élménnyel és várva a következő tábort, hazaballagott.

Simó Emese

VII.A

2006. Április

Március 15.

Ünnep 2006-ban

Az idei ünnep, mint az egyszeri nyár a vicceinkben pont szerdára esett. Egyébként tudomásom szerint az igazi Március 15. napja is szerda volt. Szerencsénkre eső nem esett, a havazás helyett is ki-kipillant a napsugár.

Minden tervszerűen alakult:

10 órától mise, háromnegyed 11-től érkeztek az iskolások is (rövidített órák után), a lovashuszárok és a falu népe három beszédet hallhatott. (Opra Erika, Burus Ella, Tamás István) Szavalatok, koszorúzások után a lovasok és szekerek Felszeg felé indultak.

Terített asztal várta a népet a Kőkeresztnél, bőséges kínákozás, valóságos lakodalom a Kókilikban, rövid megállás a Halász-csárdánál, kosárszám kürtőskalács és bor a Csengettyűnél.

A szokottnál több megálló miatt késve érkezett le a „hadtest” a líceumi Gábor Áron szoborhoz, de ennek ellenére meleghangú ünnepélyre került sor a Vox Montana, a rezesbanda, a líceum diákjainak szavalócsoportja és az egészet összefogó Nagy Eszter közreműködésével.

A líceumi étkezdében kínákozással zárult az ünnepség. Vendégeink is voltak Szarvasról Erdély István igazgató úr, Mihály István és Mihály Gábor elmaradhatatlan barátaink, valamint Carcassonból (Franciaország) Gérard és párja.

Az Udvarhelyi Nagygyűlést is megtisztelte a szentegyháziak küldöttsége.

Délután négy óra lett, mire a szekeresek, lovasok, vendégek és a rezesbanda tagjai asztalhoz ültek a nagyfalusi Művelődési Házban. A közös lakomát az Önkormányzat, a Fili és a huszárok szervezték.

A márciusi ünnepély fénypontja az esti gálahangverseny volt, a gyermekek és huszárok közösen dalolták a Kossuth-nótákat, himnuszokat. A nótaszünetekben fiatalok, gyermekek verset mondtak. Igen nagy sikere volt Sándor Albert öreg szónok szavalatának.

Petőfi Sándor: A bor

Akinek nincs szeretője, bort igyék,

Hinni fogja, hogy minden lány érte ég.

Igyék bort, az kinek pénze nincs,

Az övé lesz a világon minden kincs.

Igyék bort, az akinek búja van,

A bú tőle nyakra-főre elrohan.

Nincs szeretőm, sem pénzem, csak bánatom,

Másnál háromszor többet ihatom.

A vers hangulata hajnalig tartó mulatságot eredményezett.

Különleges március15 volt. Talán azért, mert szerda volt? Rákérdeztem az ünnep más résztvevőire is:

-Nagy Eszter, tanárnő: Mitől volt számomra különleges az idei március 15-i ünnepség?

Annyiban érzem, így utólag is, mint ahogyan akkortájt is, különlegesnek az idei márciusi ünnepséget, amennyiben nekem minden március 15-e ugyanaz és mégis más. Annyiban érzem egészen különlegesnek az ideit, mert az ünnepre készülve, az azt megelőző, hazai magyar-magyar huzavona láttán tudatosult igazán bennem, hogy ez az ünnep része lett az életemnek, fontos számomra.

Azt mondtam, nekem március 15. ugyanaz és mégis más. Ezt úgy gondolom, hogy a velünk

változó időben mindig alkalmat kínál, hogy újrafogalmazzuk, ha kell, megtisztítsuk értékrendünket annak az értéknek a fényében, amit ez a nap jelképez, az pedig nem más, mint az örök emberi szabadságvágy. Örülök annak, hogy a mi ünnepünknek van egy immár hagyományossá kristályosodó, szép szertartás-rendje, amiről azt hiszem, hogy megmarad(hat), még ha változnak is főszereplői, ha mi, személyek „le is lépünk a színről”.

Ez az ideai ünnepség egy szép téglája ennek az épülő közösségi élménynek.

-Mihály József, huszárparancsnok: Miért volt másabb a 2006-os március 15.?

Bennem minden március 15. újabb és újabb gondolatokat ébreszt. 1848. március 15-én a szabadság reménye kinyitotta a lelkeket, egyesítette a széthúzásra oly alkalmas nemzetet. Ez az ünnep emberi lényünk legnagyobb értékeit mutatja fel.

2006. március 15. egyik fénypontja volt életemnek. A székelyek, vagyis a „hagyaték őrzői” 1848. október 13-án székely nemzeti gyűlést hívtak össze. „Midőn a nap a magas Hargita mögül előtűnt 60.000 szabad székelyre vetette ragyogó fényeit Agyagfalván.” Azóta 158 év telt el e sokat szenvedett székely néptől, de ilyen nagy szüksége nem volt még e népnek, hogy összegyűljön és kimondja a székelység megaláztatását Erdély Romániához való csatolása ürügyén, 86 év alatt felgyülemlett panaszát.

Vajon mit véthetett ez a székely nép, hogy így meg kellett bűnhődnie érte? Gondolatom szerint elérkezett a cselekvés órája.

2006. március 15-én hol volt az a 60.000 székely az udvarhelyi nagygyűlésről? nem közös-e a sorsunk? elfelejtettük-e, hogy a gyűlölködés elfedi a közös célt?

Kedves olvasó dönts el saját magad: nemzeti ünnepeinken hol van a helyed? Vagy talán

könnyebb, ha azt mondom, hogy ez politika és nem érdekel?!

„Aki áldozatot hoz, hogy a hazát szolgálja,

Az lehet csak tiszta szívvel Isten szolgája,

S aki Istent igaz hittel szolgálja,

Az nem lehet más ember szolgája.”

Székelyek mi mindannyian örültünk a dicsőségben és sírtunk az elmúlásban. A jövő azonban a miénk a fiataljainkkal az élen, akik példát vesznek a csodálatos hős elődeinktől az ősi jogaink helyreállításának jogkövető útjára léphetünk. Önrendelkezést, autonómiát akarunk!

Én örülök, hogy a szentegyházi március 15-i ünnepélyen is részt vehettünk, de elmulaszthatatlan volt néhányunk számára a Székelyudvarhelyi Nagygyűlés.

Ezenkívül felejthetetlen volt az esti koncert a Filharmóniával együtt.

Csíksomlyói székelyek Szűzanyja vedd oltalmadba népünket!

-Elekes Mónika (VIII.o): Egy szép tavaszi reggel, ahogy beléptem az iskola ajtaján Haáz tanár úr kérdést tett fel: mi tetszett nekem a legjobban március 15-én? Meghallotta a kérdést György Sándor osztálytársam és egyből válaszolt: „Neköm az tetszett a legjobban, mikor egy öreg

leesött a lóról.”

Lehet, hogy Sanyinak ez tetszett, de nekem az, hogy amikor vége lett a templom előtti ünnepélynek, felült mindenki a szekerekre és nem egyből a Bányára mentek, hanem fel a Kókilikba.

Előre a huszárok mentek lóháton, és a boros-szekér. Követte őket két szekér, amin a fúvósok ültek, utánuk három szekér gyermek és felnőtt ment. Végül nem szekérral, hanem kocsival a rendőrség. Hosszú volt a sor, alig férték be a Kókilikba. Finom meleg borral várták őket a gazdák. A kókiliki asszonyok süttek pánkót és csörögét. Evvel kínálták meg a népet. Mindenkinek ízlett a pánkó és a meleg bor, még a rendőröknek is.

A keresztfába egy nagy magyar zászló lengedezett és a kertek fel voltak díszítve szőttesekkel és székelyes terítőkkal. A kókiliki polgármester azt mondta az édesanyjának: „Édösanyám, amikor nősültem, még akkor se volt így feldíszítve a kapum.” Az is tele volt rakva terítővel, képekkel és ki volt rakva a kapura a Fili plakátja, hogy aznap este lesz 7 órától a koncert.

Amikor mindenki jóllakott, elmentek le a Bányára. Ott lejárt hamar az ünnepély, majd eljött az este és felállt a Fili szerepelni. Egy meglepetés volt az, hogy a huszárok felálltak a legfelső sorba és velünk énekeltek. A rengeteg gyermek szájából égis éris hang hallatszott. A szereplés fénypontja egy gyönyörű ének volt: Magyarország környes-körül füstölög. A hegedűk és a szólisták hangja belesírt az éjszakába, még a tanár urat is kirázta a hideg, olyan szép volt.

Számomra az egész nap gyönyörű volt, élmények és meglepetések közt.

-Tankó Balázs fogatos és lánya, Andrea (VII.o.): Az idén március 15-i megemlékezés sokkal ünnepélyesebb volt az eddigieknél. Elsősorban mindenki örült annak, hogy az iskolás diákokat a délelőtti közös ünnepségre az igazgatónő elengedte. A megemlékezés alatt baleset is történt: egy külföldi úriember felült egy lóra, de a falusi ló nem volt kiképezve az ünnepélyes nyugalomra, így egyszer csak levetette a hátán ficánkoló vendéget. Ügyesek voltak a huszárok.

Jó hangulat volt az ünnepély után, az öt szekérfogatra sok gyermek, felnőtt és fúvószenekari tag ülhetett fel. Víg énekszó csendült a falu között a rezesbanda kíséretével, a feldíszített szekerek feljártak egészen a Kőkeresztig, majd beereszkedtek a Kókilikig (Dózsa György utcáig). Itt nagy kínálkozás volt, majd a lovasok és az öt szekér ahogy ment lefelé, még sok helyt megkínáltak. A szentkeresztbányai Gábor Áron szobornál is egy kisebb ünnepség volt versekkel, idézetekkel. A hallgatóság a végére jól átfázott, de hazafelé jövet a Kultúrotthonban meleg étel várta őket. Az ebéd elhúzódott az esti koncert kezdetéig, de még ekkor sem volt vége a napnak, mert egy jó kiadós huszári éneklés zárta az egész ünnepélyt.

-Gérard & Georgette, levelezőlap: Une grande foie d'avoir passé, un agréable moment avec vous! Avec l'espoir de se revoir bientôt chez vous, ou á Carcassone? Bon courage et bonne chance! Amitié Gérard

Útban Carcassone felé megpihentünk Hegyhátszentpéteren, itt Vasvár közelében. Két szusszanás között koccintunk az egészségetekre. Köszönjük március 15-ét, a remek estét koncertestől, énekórástól.

Adja a Fennvaló, hogy lehessen még hasonló élményben részünk!

BÖGÖZBEN

Egy szép tavaszi reggel Haáz tanár úr megkérdezte tőlem és Simó Andreától, hogy akarunk-e menni Bögözbe a népdalversenyre?

Elmesélte, hogy Bartók Béla 125-ik születésnapját ünneplik ott, és hogy legelőször rendezik ezt a népdalversenyt (ha jól emléxem március 25-én). Mi rögtön elvállaltuk. Alig néhány nap volt már csak a népdalvetélkedő előtt. Rajtunk kívül jött még két kisebb versenyző is: Hatos Ildikó és Mihály Ádám.

Eljött a szombat. Reggel kellett menjünk iskolába (sztrájk-pótlás volt) az első két óra hamar el is telt, aztán irány Bögöz. Mire odaértünk már megkezdődött a verseny, de nagyot nem késtünk. Ott derült ki, hogy volt két kötelező ének, amit mi nem tudtunk, ezért sajnós nem nyertünk. De nem keseredtünk el, mert a verseny végén nagyon megdicsértek minket, azt mondták, hogy mi voltunk a legjobbak. Nem is azért mentünk, hogy nyerjünk, hanem azért, hogy tapasztalatot szerezzünk és hogy lássák a bögöziek, hogy a mi falunkban is tudnak szebbnél szebb énekeket. Sok szép éneket hallottunk és nagyjából meg is tanultuk, ezeket itthon a kórusnak betanítottuk (pl: Most érkezünk ez helyre és 1848-ban el kell menni háborúba).

A végén egy jót énekeltünk az almásiakkal, a tanár úr és Ádám hegedült, majd elmentünk egy réges-régi templomhoz, ami gyönyörű volt. Megnéztük az orgonát, nagyon furcsán és öregén állt ott a karzaton. A tanár úr játszott rajta egy Bach darabot, belestünk a fújtatóhoz és a szerkezetbe, aztán megköszöntük a pap bácsinak, hogy ott lehettünk.

Egy régi háznál egy kancsótartót vásároltunk a múzeumunk számára a ház tulajdonosától, majd bepattantunk a kocsikba és irány Szentegyháza.

A Múzeum Szállóban a tanci nénitől kaptunk egy-egy könyvet. Ez a könyv egy emlék számunkra Bartók Béla születésnapjáról.

Úgy éreztük, mintha nyertünk volna, és nyertünk is, de nem díjat, hanem új ismerősöket, régi dalokat és ez a legfontosabb.

Elekes Mónika (VIII.A.) és Simó Andrea (VII.B.)

Mártonffi Iskola